

III б. — На Пинджика: — Лъжешъ.

Б. — Не. Кълна се. Това е самата истина.

II б. — Добре сте платили поне на тѣзи гугльовци.

III б. — Слушалъ съмъ, че тѣзи бунтовници въ новитѣ земи били много и вършели голѣми пакости. Избивали цѣли обози и повдигали цѣлото население въ окупиранитѣ земи срещу насъ.

II б. — Хе! Намѣрили враговетѣ ни село безъ кучета, че тръгнали както си искатъ. Де да имамъ азъ властъ, че да видите, само на бунтовници ще станатъ. Хмъ! — Пие.

Б. — Чудесно имъ отплатихме. Чудесно!

II б. — Този товаръ отъ пещерата ли е?

Б. — Отдѣлихме само пиялъкъ съ насъ. Другото оставихме при неприкосновенитѣ запаси.

II б. — Заслужавате пиялъкъ. — После: — Ха да му пийнемъ сега за Богъ да прости Пепо, пъкъ и за онѣзи, съ които сте си направили такова интересно театро. — Вдига матерката. — Брей! Моята матерка се пресушила! — Къмъ III б.: — Дай Пинджиковата да я опитаме да видимъ имали ли сж ония поне вкусъ... — Взема матерката отъ III бѣглецъ и пие. — О-о! Бива си я. На мастика ударя малко.

III б. — Все пакъ тѣзи гугльовци сж патриоти, да ги взематъ дяволитѣ. Азъ обичамъ такъвъ народъ.

II б. — Е, да, обичаме патриотитѣ, а бѣгаме отъ фронта. — Пие.

П. — Какво? Та само на фронта ли може да бжде полезенъ човѣкъ на отечеството си? Ето на, сега унищожихме повече отъ 5—6 души врагове, които сж много по-опасни отъ онѣзи на фронта.

II б. — Браво, Пинджикъ, вие съ Брънката заслужавате кръстъ за храбростъ.

Б. — Че азъ имамъ два. — Вади два кръста и ги показва. — Какво ме мислишъ ти?

III б. На II бѣглецъ: — Кой знае отъ кого ги е открадналъ.

П. — Не. Брънката е герой.

Б. — Азъ избѣгахъ отъ фронта, защото взводниятъ ми удари безъ причина една плѣсница предъ другаритѣ ми. Моето честолюбие не можеше да понесе повече да стоя въ взвода.